

for Statskassen, nemlig Toldindtægterne af Manufakturvarer, Ølskatten, Brændevinskatten, Tolden paa Kaffe og Tolden paa Sukker. Gennem disse 5 Hovedposter faar Statskassen over 25 Mill. Kr. ind. Men hvem er det, som indbetaler største Parten af disse Beløb? Det er netop de Samfundsklasser, den sociale Lovgivning kommer til gode, saa at disse Samfundsklasser rigelig betale det, de faa igen i Form af en eller anden social Lovgivningsforanstaltning.

Den anden Gruppe social Lovgivning, som den højtærede Finansminister henviser til, var saadanne sociale Love, som mere kommer hele Befolkningen til gode, og til denne Gruppe henregnedes han vort Abnormvæsen, Lægevæsen, Sindssygehospitalet, Folkeskoler, Epidemidgifter o. l., og Udgifterne hertil vare et noget lignende Beløb som for den første Gruppe, nemlig 11,5 Mill. Kr. Det vil sige, at disse to Grupper af social Lovgivning have paaført Statskassen en Udgift af godt 23 Mill. Kr. Men naar man husker paa, at alene de 5 nævnte Indtægtsposter have givet Statskassen en Indtægt paa over 25 Mill. Kr., vil man forstaa, at den ubemidlede Befolkning har Ret til at kræve, at der paa Grund af de store Ofre, den maa bringe ved den indirekte Beskatning, tages Hensyn til den ved Lovgivningsvirksomheden herinde.

Talen om, at det er den sociale Lovgivning, som er Skyld i vor Finansmisere, passer slet ikke her, den er ikke sand, Befolkningen skal ikke tro et Ord af den. Udgifterne til denne sociale Lovgivning ere kun at betragte som almindelige Driftsudgifter for at holde Samfundet vedlige. Ved Hjælp af denne sociale Lovgivning er det, at Samfundslegemet holdes sundt, ved denne sociale Lovgivning er det, at Samfundslegemet holdes konkurrencedygtigt, saa at det kan hævde sin Plads overfor Udlandet. Gennem denne sociale Lovgivning er det, at Folkeoplysningen breder sig ud i det danske Folk. Det vil være umuligt at standse disse Ting, og det vilde være den største Taabelighed at indskrænke Udgifterne netop paa dette Omraade. Det er nødvendige Udgifter, som maa afholdes, for at Samfundet kan holdes i Drift, for at Folkelegemet kan være sundt og optage Konkurrencen med andre Nationer.

Naar man skal lægge Statsbudgettet, bør man gaa frem paa samme Maade, som den fornuftige Familiefader gaar frem, naar han skal gøre et Overslag over Anvendelsen af sine Indtægter. Den fornuftige

Familiefader vil først og fremmest sige: Her ere Udgifterne til Klæder, Husly, Røde for min Kone og mine Børn, her ere Udgifter til Læge, Medicin o. s. v. Det er Udgifter, som skulle og maa afholdes. I anden Række komme Udgifter, som man mere kunde betegne som Luksus. Det er vel, om de kunne afholdes, men kunne de ikke, maa man lade være dermed. Det er flotte Klæder, Rejser, Fornøjelser o. s. v. Paa samme Maade skulde Regeringen lægge Statsbudgettet, saa at den sagde: Det er netop disse Udgifter til den sociale Lovgivning, som først og fremmest maa afholdes. Kan der saa blive Raad til andre Ting, tale vi bagefter om det. Men saaledes gaar Regeringen ikke frem, den gaar frem som den daarlige Husfader, der først vil afholde Udgifter til Luksus, Rejser, Fornøjelser, fine Klæder, kostbare Boliger o. s. v. Saa er det, vi køre fast, saa er det, vi komme ud i det Uføre, hvori vi i Øjeblikket befinde os.

Indenrigsministeren har paa et Møde i Sommer — det var vist ved en Grundlovsfest i Herning — sagt, at her i Danmark vare vi ved at drukne i eller kvæles af Humanisme. Saaledes har jeg set det refereret i Bladene, vi kunne nu høre, om Indenrigsministeren vil vedkende sig denne Udtalelse. Jeg kunde ønske at faa at vide, hvad det er for en Humanisme, som er ved at drukne eller kvæle vort Samfund, jeg kender ikke en saadan Humanisme. Man kan ikke sige, at det f. Eks. er Alderdomsunderstøttelsen. Naar Staten giver en alderdomsunderstøttet Person i en Landkommune omkring 15 Øre om Dagen har man ikke Ret til at sige til den Mand: Det er din Skyld, at vi ere komne ind i det finansielle Uføre, hvori vi ere. Fordi du sidder og fraadser 15 Øre op daglig af Statens Penge, ere vi komne saa dybt ned, som vi ere. Jeg synes, den Slags Udtalelser ere i høj Grad uberettigede, og man forstaa, at naar de fremsættes af en saa indflydelsesrig Mand som Indenrigsministeren, skræmme de Folk, man bliver bange for, der nu skal ske et Attentat, navnlig paa den Lovgivning, som skulde komme den mindst bemidlede Del af Landets Borgere til gode.

Men det er slet ikke den sociale Lovgivning, der er Skyld i den finansielle Misere, Skylden ligger et ganske andet Sted, men det tie de Herrer omhyggeligt med. Det er de enormt stegne Militærudgifter, der ere Skyld i de store Underskud, vi hvert Aar have paa vort Statsregnskab. Jeg skal ikke nu nærmere gaa ind paa de